

Arrest

nr. 159 008 van 18 december 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 september 1999 onder de naam B. S. een asielaanvraag in voor zichzelf en haar minderjarige kinderen. Ze verklaarde dat ze afkomstig was uit Joegoslavië (Montenegro), en heel haar leven in Kosovo had gewoond. Op 23 februari 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster tekende op 24 februari 2000 beroep aan tegen deze beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 14 april 2000 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.2. Op 20 september 2003 diende verzoekster onder de naam B. S. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze stipte hierbij aan te beschikken over de “*nationaliteit Joegoslavië, Kosovo*”. In haar aanvraag stelde ze dat ze haar echtgenoot verloren was tijdens de oorlog.

1.3. Op 31 januari 2005 werd verzoekster gemachtigd om voor onbepaalde duur in het Rijk te verblijven. Verzoeksters asielprocedure werd op 28 april 2005 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 mei 2005 afgesloten met een beslissing 'zonder voorwerp'.

1.4. Op 9 januari 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot vestiging in die naderhand op niet nader bepaalde datum wordt verstrekt.

1.5. Verzoekers echtgenoot diende op 31 oktober 2001, 30 november 2004, 5 oktober 2007 en 9 september 2008 op naam van H. M. aanvragen om machtiging tot verblijf in op grond van de artikelen 9, derde lid en 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij verklaarde hierbij telkens van Kosovaarse afkomst te zijn. Deze aanvragen werden alle verworpen. Op 26 juni 2009 dient verzoeksters echtgenoot op naam van H. M. een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij opnieuw verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo. Op 21 maart 2010 wordt deze aanvraag aangevuld. Er wordt verklaard dat verzoeker N. M. heet en dat hij de Albanese nationaliteit bezit. Er wordt ten bewijze hiervan een vervallen Albanees paspoort overgemaakt. Tevens wordt een “Typeformulier Regularisatieaanvraag” overgemaakt. Verzoeksters echtgenoot werd gemachtigd tot een onbepaald verblijf in het Rijk bij beslissing van 25 augustus 2010.

1.6. Op 14 april 2011 vraagt verzoekster om een wijziging van haar nationaliteits- en identiteitsgegevens evenals die van haar kinderen via het betrokken gemeentebestuur. Verzoekster legt een Albanees paspoort voor op naam van N. S. en stukken waaruit blijkt dat haar kinderen eveneens de Albanese nationaliteit bezitten. Hierna werd er een fraudeonderzoek geopend waarbij de link tussen verzoeker en haar echtgenoot voor het eerst gelegd wordt.

1.7. Op 30 november 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), met de melding dat een einde wordt gesteld aan het verblijf op grond van artikel 18, §2 van de Vreemdelingenwet. Het tegen deze beslissing ingediende beroep wordt verworpen bij arrest nr. 110 115 van 19 september 2013.

1.8 Op 1 december 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), met de melding dat een einde wordt gesteld aan het verblijf op grond van artikel 13, §2, bis van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 110 115 van 19 september 2013 wordt dit bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd. Verzoeksters echtgenoot wordt in oktober 2013 terug in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 7 oktober 2018.

1.9. Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 25 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 25 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd er ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Het tegen beide beslissingen door verzoekster ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring werd door de Raad verworpen (RvV 19 september 2013, nr. 110 118).

1.11. Verzoekster meldt zich op 5 september 2014 aan bij de gemeente Wommelgem voor een aankomstverklaring.

1.12. Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde van de van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 142 285 van 30 maart 2015 wordt dit bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.13. Op 8 juli 2015 treft de verwerende partij opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Regelmatig verblijf verstreken.

Bovendien geeft het huwelijk met een niet EU-onderdaan en het feit dat zij 3 kinderen heeft, waarvan er één in aanmerking komt voor regularisatie, betrokkene niet automatisch recht op verblijf.“

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet dienstig vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad, om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op, “*Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe; manifeste appreciatiefout*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Met betrekking tot het bestaan van het gezins- en privéleven stelt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden². Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In geval een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, neemt het EVRM niet aan dat er een inmenging is, en dan moet het tweede lid van artikel 8 EVRM niet in overweging genomen worden³. De Belgische Staat dient evenwel na te gaan of er op haar een positieve verplichting rust om het gezinsleven in België in stand te houden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven⁴. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren⁵. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken

om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair 5 balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.⁶

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁷ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient te worden gesteld dat verzoeksters banden met haar land van herkomst inmiddels zeer sterk verwaterd zijn. Zij verblijft namelijk reeds sedert 1999 onafgebroken op het Belgische grondgebied. Haar jongste dochter werd in België geboren en werd zelfs niet geregistreerd door de Albanese autoriteiten, zodat het verblijf van haar dochter in Albanië alleen al een zeer groot probleem zou vormen. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat het gezin zich gedurende dit jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied perfect heeft ingeburgerd. De kinderen volgden hier het belangrijkste deel van hun schoolse opleiding en hebben slechts noties van het Albanees, omdat er thuis en in hun omgeving steeds Nederlands wordt gesproken. De echtgenoot van verzoekster heeft hier sedert jaren een vaste werkbetrekking, die hem in de mogelijkheid stelt om zijn gezin te onderhouden. Het is duidelijk dat de familieleden van verzoekster alles wat zij in België hebben opgebouwd niet zomaar kunnen achterlaten om haar te volgen naar Albanië.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, en de afhankelijkheid van de gezinsleven van de inkomsten van de partner in België, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Verzoekster werpt op, *"Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."*

3.4. Dit betoog mist echter feitelijke grondslag, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, *"Bovendien geeft het huwelijk met een niet EU-onderdaan en het feit dat zij 3 kinderen heeft, waarvan er één in aanmerking komt voor regularisatie, betrokkene niet automatisch recht op verblijf."* Ook al is het een minieme afweging, het vormt een afweging in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekster toont met haar algemeen, niet nader geconcretiseerd betoog inzake *"een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging"* niet aan wat ze precies verwacht op basis van welke concrete Europese regelgeving. Een schending van de formele motiveringsplicht en de door verzoekster hieraan gekoppelde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.5. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uiteenzetting over de aangevoerde schending van het redelijkheidsprincipe en de aangevoerde manifeste appreciatiefout. Voor zover dient te worden begrepen dat dit is opgenomen in het betoog ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan worden verwezen naar de bespreking van deze grief.

3.6. Waar verzoekster twee pagina's en een half wijdt aan een theoretisch betoog inzake de schending van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat dergelijk betoog een schending van dit verdrags-artikel niet in concreto aantoont.

3.7. Verzoekster is de echtgenote van een vreemdeling met een definitief verblijfsrecht in België. Het bestaan van een gezinsleven vindt steun in het administratief dossier en wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

3.8. Bij het beoordelen van een grief inzake artikel 8 EVRM houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Indien het een situatie van eerste toelating betreft en er geen sprake is van een beëindiging van een verblijfsrecht, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM in de specifieke omstandigheden van het individueel geval te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Artikel 8 EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

3.9. Verzoekster kan niet onwetend zijn van het gestelde in punt 1. Ze heeft identiteits- en nationaliteitsfraude gepleegd om een verblijf in België te verwerven. De Belgische autoriteiten hebben dit gesanctioneerd met een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissing is definitief. *Fraus omnia corrumpit* en in deze omstandigheden maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar privé-belangen, namelijk ondanks de gepleegde fraude in België verder blijven vertoeven omwille van de band met haar echtgenoot van wie ze eerst gesteld had dat hij overleden was, zwaarder dienen door te wegen op de belangen van de Belgische staat die bestaan in het doen respecteren van de verblijfsreglementering en in het optreden tegen fraude, doelstellingen die de openbare orde raken. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien verzoekster haar aanspraak op de bescherming van artikel 8 EVRM kracht kan bijzetten door het indienen van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Ondertussen staat het verzoekster, die niet visumplichtig is, vrij om in België te vertoeven gedurende een periode van drie maanden binnen een tijdsbestek van zes maanden. Voorts worden door de elementen die verzoeksters zaak kenmerken op te sommen in het verzoekschrift niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn om een gezinsleven te leiden in Albanië dat ook het land van herkomst is van verzoeksters echtgenoot en hun kinderen. Verzoekster heeft ruim dertig jaar in Albanië verbleven, is daar getrouwd met haar echtgenoot en ze kan dan ook niet dienstig voorhouden dat alle banden met haar land van herkomst verloren zijn gegaan sedert haar verblijf in België. De bestreden beslissing werd niet getroffen ten aanzien van verzoeksters kinderen die blijkens het administratief dossier hun aanspraken op artikel 8 EVRM formaliseren via het indienen van aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken kan geen schending van artikel 8 EVRM worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA